

Sygn. akt II CNP 67/12

POSTANOWIENIE

Dnia 10 stycznia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

Prezes SN Tadeusz Ereciński

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 stycznia 2013 r.,
skargi T. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Apelacyjnego z dnia 30 stycznia 2012 r.,
wydanego w sprawie z powództwa T. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Zakładowi Karnemu w Ł.
o zadośćuczynienie,

**odrzuca skargę, oddala wniosek pełnomocnika skarżącego
o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
z urzędu oraz nie obciąża skarżącego kosztami postępowania
skargowego**

Uzasadnienie

Skarżący wnosił o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Wymaganie uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia niezgodnego z prawem; niezbędne jest również uwiarygodnienie tego oświadczenia przez powołanie i przedstawienie dowodów lub co najmniej ich surogatów (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141, z dnia 11 sierpnia 2005 r., III CNP 4/05, nie publ., z dnia 23 września 2005 r., III CNP 5/05, nie publ., z dnia 22 listopada 2005 r., I CNP 19/05, nie publ., z dnia 28 listopada 2006 r., III CNP 55/06, nie publ. i z dnia 25 lipca 2006 r., III CNP 40/06, nie publ.). Skarżący tego obowiązku nie spełnił; wskazał jedynie, że kwota 100 000 zł stanowi "w.p.z." oraz stwierdził, że wydanie orzeczenia spowodowało wyrządzenie szkody przez utratę przez powoda prawa do zadośćuczynienia za doznaną krzywdę, co nie jest uprawdopodobnieniem wyrządzonej szkody.

Zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia powinna zawierać m.in. wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Wymaganie to nie jest spełnione, jeżeli skarżący bez przeprowadzenia analizy prawnej w zakresie możliwości wzruszenia zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych ogranicza tę część skargi do stwierdzenia, że od zaskarżonego orzeczenia nie przysługuje skarga kasacyjna (por. postanowienia z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 17, z dnia 13 grudnia 2005 r., I CNP 28/05, nie publ., z dnia 16 grudnia

2005 r., I CNP 37/05, nie publ., z dnia 16 grudnia 2005 r., I CNP 32/05, nie publ., z dnia 18 stycznia 2006 r., III CNP 1/06, nie publ.). Wniesiona skarga również tego warunku nie spełnia; ograniczono się w niej tylko do stwierdzenia, że "podstawy nieważnościowe ani właściwe podstawy restytucyjne nie zachodzą".

Zgodnie z art. 424⁸ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy odrzuca na posiedzeniu niejawnym m.in. skargę niespełniającą wymagań określonych w art. 424⁵ § 1 k.p.c.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego kasacja wniesiona przez adwokata ustanowionego dla strony zwolnionej od kosztów sądowych, niezawierająca przytoczenia podstaw kasacyjnych bądź ich uzasadnienia, nie jest "udzieleniem pomocy prawnej" w rozumieniu § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 grudnia 1997 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. Nr 154, poz. 1013 ze zm.), za którą koszty ponosi Skarb Państwa (por. np. postanowienia z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97, OSNC 1999, nr 10, poz. 178, z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123, z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 280/98, nie publ.). Pogląd ten, zachował aktualność po wejściu w życie § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.). Należy odpowiednio odnieść go – na podstawie art. 424¹² k.p.c. - do sytuacji gdy skarga stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia wniesiona przez adwokata ustanowionego dla strony zwolnionej od kosztów sądowych, nie zawiera uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy oraz nie wykazuje, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Uzasadniało to odmowę przyznania pełnomocnikowi powoda zwrotu kosztów z tytułu pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu. O kosztach postępowania orzeczono stosownie do art. 102 w zw. z art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 424¹² k.p.c.